

BRANE KERSNIK – IN MEMORIAM

(1958–2015)

Dragi Brane,

Smrt se izlila je v blede obličje,
Pogled je zaplaval v neznani pokoj,
Ni več trpljenja ne bolečine,
Življenje je tvoje končalo svoj boj.

Brane, pretreseni smo obnemeli, ko smo zvedeli za kruto resnico, da si se za vedno poslovil od nas. Žalost nam stiska srce, prenekatera solza nam zdrsne po licu in nemo priča, da si bil naš.

Kleno in možato si se boril z zahrbtno boleznijo, toda žal je bila končni zmagovalec ona.

Zamrl je tvoj korak po hodnikih geodetske uprave, zamrl je tvoj prijazno hudomušni glas »kaj imate spet, saj bom pripravil«. Nikoli več nam ne boš nosil bombonov, prvega grozdja in jabolka, ki si jih nabral na svojem vrtu. Ja, žal so to le še spomini, še kako boleči ob dejstvu, da ob smrti ni vrnitve, da smrt pomeni konec. Kako prav je imel Dante, ko je zapisal:

»Najhujša vseh je bolečina ob smrti, veselih srečnih dni spomin.«

Te bolečine, ti spomini pa niso le suhoparne črke, napisane na listu papirja, ki jih zbledi čas, te bolečine in spomini bodo v naših srcih ostali dolgo, dolgo.

Brane, slovo ne bi bilo popolno, če ne bi bilo združeno z veliko zahvalo za vse, kar si storil v svojem življenju, zahvalo za vse, kar si podaril času in ljudem, zahvalo za vse prijetne ure, ki smo jih preživeli s teboj, in teh ni bilo malo.

Kosovelove vrstice pravijo:

»Sedaj, ko si odšel in si zaprt sam vase
ter o svoji bolesti molčiš, le v sivo temino razmišljaš, kako zaman hrepeniš.«

Brane, še enkrat hvala za vse, počivaj v miru.

*Bogdana Šuvak,
geodetska pisarna Radovljica*